

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Usj-56/18

UPRAVNI SUD U ZAGREBU
PRIMLJENO
dana 11 -10- 2019

Poslovni broj: Usž-1623/19-3
REPUBLIKA HRVATSKA

POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-U-3633-7-212-16/17-17-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE PRIMLJENO NEPOSERDNO - PRIMJEDANO POŠTI
PRESUDA dana 25 -10- 2019. 20.....

not u privitku. Primjeraka 1..... Priloga 1.....

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr.sc.Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Matee Miloloža, zapisničarke, u upravnem sporu tužiteljice Jasne Omejec iz protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj UsI-46/18-7 od 16. siječnja 2019., na sjednici dana 12. rujna 2019.,

p r e s u d i o j e

I Žalba se odbija.

II Potvrđuje se presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj UsI-46/18-7 od 16. siječnja 2019.

Obrazloženje

Osporenom prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, broj: 711-I-2054-P-212-16/17-09-1 od 8. rujna 2017. i odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, broj: 711-I-554-P-212-16/17-06-1 od 11. travnja 2017.

Odlukom tuženika, broj: 711-I-554-P-212-16/17-06-1 od 11. travnja 2017 pokrenut je postupak protiv dužnosnice Jasne Omejec, predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske, zbog moguće povrede članka 7 c) Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj.26/77., 12/12., 126/15., 57/15., dalje: ZSSI) , koja proizlazi iz primitka naknade plaće nakon prestanka obnašanja dužnosti u visini plaće koju je ostvarivala kao predsjednica Ustavnog suda Republike Hrvatske za razdoblje od 7. kolovoza 2016.g. do 30. studenog 2016.g., s obzirom da je na temelju članka 15 d. stavka 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, imala pravo na naknadu najviše do iznosa dviju plaća sukladno članku 15. stavku 1. istog Zakona.

Odlukom tuženika, broj: 711-I-2054-P-212-16/17-09-1 od 8. rujna 2017., utvrđeno je da je primitkom naknade plaće nakon prestanka obnašanja dužnosti predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske, u visini plaće koju je ostvarivala kao predsjednica Ustavnog suda Republike Hrvatske i to za razdoblje od 7. kolovoza 2016.g. do 30. studenog 2016.g., u postupanju dužnosnice Jasne Omejec, došlo do povrede članka 7. točke c) ZSSI-a, s obzirom da je dužnosnica nakon prestanka obnašanja dužnosti 6. lipnja 2016.g., koristila pravo povratka na rad na poslove koje je obavljala prije obnašanja dužnosti iz članka 15.d. stavka 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika te je stoga na temelju članka 15 d. stavka

5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika imala pravo na naknadu najviše do iznosa dviju plaća sukladno članku 15. stavku 1. istog Zakona. (toč. I.)

Dužnosnici Jasni Omejec, za povredu članka 7. točke c) ZSSI-a, opisanu pod točkom I izreke, sankcija se neće izreći, s obzirom da je proteklo više od dvanaest mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske. (toč. II.)

Protiv osporene presude tužiteljica je podnijela žalbu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava propisanih člankom 66. stavkom 1. točke 1. i 3. Zakona o upravnim sporovima.

Tužiteljica smatra da je upravni sud učinio bitnu povredu pravila sudskog postupka zbog neprimjene odnosno nepravilne primjene odredbe članka 60. stavka 4. ZUS-a i to u dijelu koji se odnosi na obvezu suda da se izjasni o prigovorima stranaka. Tužiteljica, naime, smatra da se upravni sud nije izjasnio o svim relevantnim prigovorima iznesenima u tužbi pa nabraja prigovore o kojima se prvostupanski sud izjasnio i to nepravilno (pogrešno, nedostatno i/ili irrelevantno), kao i one o kojima se uopće nije izjasnio. Tako se upravni sud, po mišljenju tužiteljice, izjasnio o prigovoru tužiteljice da je Povjerenstvo arbitrarno protumačilo svoju „vremensku nadležnost” u primjeni članka 20. stavka 3. ZSSI-a; o prigovoru da je Povjerenstvo postupilo protivno članku 39. stavku 1. ZSSI-a jer je pokrenulo postupak na temelju anonimne prijave; o prigovoru da je Povjerenstvo nezakonito utvrdilo kako je kao bivša dužnosnica primala nepripadnu naknadu od rujna do prosinca 2016. godine i o prigovoru da su učinci odluka Povjerenstva takvi da se njima utvrđuje, mimo kontrole nadležnog suda, nezakonitost rješenja Ustavnog suda od 6. lipnja 2016., kojim je žaliteljici priznato pravo na naknadu plaće 6+6 zajedno s rješenjem Ustavnog suda od 25. studenog 2016. kojim je utvrđen prestanak tog prava sa 30. studenim 2016.

Tužiteljica smatra da se upravni sud uopće nije izjasnio o čak sedam njezinih prigovora:

1.da se članak 7. točka c) ZSSI-a ne odnosi na njezin slučaj jer prava koja su njoj priznata nisu podobna da budu predmet zlouporabe u smislu tog Zakona koji kao bit instituta sukoba intresa postavlja odnos i razinu utjecaja dužnosnikovog privatnog interesa na obavljanje javne dužnosti,

2.da je Povjerenstvo protiv nje pokrenulo postupak tako što je nepravilno primijenilo članak 30. stavak 1. alineju 1. ZSSI-a te je nedopušteno proširilo svoju nadležnost izvan granica članka 1. stavka 1. alineje 1. i članka 5. ZSSI-a („grabiljenje nadležnosti”),

3.da postoje bitni nedostaci u obrazloženju razloga koji su vodili Povjerenstvo da protiv nje pokrene postupak i donese odluku o tužiteljičinoj „zlouporabi prava dužnosnika”, osobito u dijelu obrazloženja gdje joj se pokušava imputirati nezakonit utjecaj na Ustavni sud i Fakultet radi njezinih osobnih probitaka,

4.da odluka Povjerenstva o pokretanju postupka sadržava nedopuštena anticipirana utvrđenja vezana uz meritum glavne stvari,

5.da je Povjerenstvo protiv nje nezakonito pokrenulo postupak zbog načina na koji je anonimnu prijavu protiv tužiteljice medijski zlouporabilo na štetu dostojanstva, ugleda i časti tužiteljice i zbog toga što je sadržaj anonimne prijave vjerno prepričalo u odluci o pokretanju postupka prešućujući da je riječ o anonimnoj prijavi,

6.da Povjerenstvo nikada nije pokrenulo slični postupak protiv bivšeg predsjednika Republike koji je koristio pravo na naknadu plaće 6+6 na isti način kao i tužiteljica samo u drugom periodu, zbog čega je tužiteljica prigovorila naglašenom nejednakom tretmanu/postupanju Povjerenstva prema njoj u usporedbi s drugim državnim dužnosnikom na usporedivoj državnoj funkciji i usporedivoj pravnoj situaciji, a da za to različito postupanje nije bilo ni objektivnog ni razumnog opravdanja,

7. da je tužiteljica bila prisiljena nakon proteka 12 mjeseci nakon prestanka dužnosti otvarati novi korisnički račun dužnosnika zbog propusta Povjerenstva, a da je taj račun Povjerenstvo nezakonito držalo aktivnim i na dan podnošenja tužbe kao i nakon 1 godine i 8 mjeseci nakon prestanka obnašanja dužnosti, za koje vrijeme je bila javno dostupna njezina imovinska kartica, što je daljnja povreda tužiteljičinog ustavnog prava na tajnost osobnih podataka iz članka 37. Ustava, a time i na privatni život u smislu članka 35. Ustava i članka 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Tužiteljici nije jasno zbog kojih je razloga upravni sud za izjašnjavanje u smislu članka 60. stavka 4 ZUS-a odabrao samo četiri tužbena prigovora a sve druge je zanemario i nije objasnio zbog čega bi oni bili irelevantni za sudsku ocjenu zakonitosti osporavanih odluka Povjerenstva. Smatra da je upravni sud na taj način izvršio proizvoljnu selekciju prigovora o kojima će se izjasniti, neovisno o njihovoj pravnoj relevantnosti, i prigovora o kojima se neće izjasniti, također neovisno o njihovoj pravnoj relevantnosti.

Radi izloženoga tužiteljica zaključuje da su takvim ponašanjem suda počinjene bitne povrede pravila sudskog postupka zbog neprimjene, odnosno nepravilne primjene članka 60. stavka 4. ZUS-a u dijelu kojim se propisuje obveza sudskog izjašnjavanja o prigovorima stranaka.

Uz navedene prigovore protiv osporene presude tužiteljica ostaje kod svih prigovora koje je navela u tužbi jer svaki od njih smatra relevantnim za ocjenu zakonitosti odluka Povjerenstva pa traži/moli da se isti smatraju i žalbenim razlozima sukladno članku 73. stavku 1. ZUS-a.

Pogrešnu primjenu materijalnog prava tužiteljica nalazi u odnosu na odredbe ZSSI-a (članak 20. st.3. i članak 39. st.1.) te Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika (članak 15.d st.5.), kao i pravila o nadležnosti Povjerenstva.

U odnosu na odredbu čl.20. st.3. ZSSI-a, kojim je propisano da obveze i prava dužnosnika počinju danom stupanja na dužnost i traju dvanaest mjeseci od dana prestanka obavljanja dužnosti, tužiteljica smatra da se, u osobitim okolnostima njezinog slučaja, čini nesporним kako je Povjerenstvo prekoračilo svaki razumni rok za donošenje i dostavu meritorne odluke, kojom se, nakon proteka 12 mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti, utvrđuje da je tužiteljica povrijedila odredbe ZSSI-a i da je to nerazumno odugovlačenje postupka rezultiralo represivnim zahvatom u njezin privatni život onda kada to vremenski više nije bilo dopušteno jer je, u osobitim okolnostima slučaja, proteklo razdoblje unutar kojega bi se moglo smatrati da bi bilo razumno i ustavnopravno prihvatljivo miješanje javne vlasti u život privatne osobe radi provedbe ZSSI-a, a da je takav ishod u cijelosti i isključivo rezultat postupanja Povjerenstva.

Navodi da se upravni sud u osporavanoj presudi uopće ne izjašnjava o pitanju može li Povjerenstvo, nakon proteka roka iz članka 20. stavka 3. ZSSI-a, biti nadležno samo za meritorno utvrđivanje povrede, ali ne i za propisivanje sankcije pa je njegovo izjašnjavanje o prigovoru tužiteljice po toj osnovi nepotpuno/nedostatno. Upravni sud se o prigovoru vezanom za arbitarno tumačenje „vremenske nadležnosti” od strane Povjerenstva izjašnjava samo na dva mesta u obrazloženju presude, i to u jednom odlomku na strani 9 presude i na strani 10 presude, koje citira u žalbi.

Vezano uz ovaj žalbeni prigovor tužiteljica smatra da je opisano sudske presudjivanje protivno načelima objektivnog pravnog poretku utemeljenog na vladavini prava, kao i cilju i svrsi ZSSI-a jer potvrđuje da Povjerenstvu nitko ne smije postavljati vremenske granice postupanja, pa ni sam sud postavljanjem sudske pravila pri tumačenju ZSSI-a, sve dok je na snazi članak 20. stavak 3. u postojećem sadržaju. Takvo sudske presudjivanje očito je

nezakonito u materijalnom smislu, jer se temelji na nepravilnoj primjeni članka 20. stavka 3. ZSSI-a, koji upravni sud tumači pretjerano formalistički i izolirano, bez uvažavanja predmeta uređenja, cilja i svrhe ZSSI-a.

U odnosu na odredbu čl.39.st.1. ZSSI-a, kojom je propisano da Povjerenstvo može pokrenuti postupak iz svoje nadležnosti na temelju svoje odluke, povodom vjerodostojne, osnovane i neanonimne prijave ili u slučajevima kada raspolaze saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika, tužiteljica navodi da se upravni sud izjašnjava u vezi s tim prigovorom na način da prvo citira spornu odredbu, a nakon toga utvrđuje da Povjerenstvo može pokrenuti postupak i u slučaju kada raspolaze saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika, a da istom nije ograničen izvor stjecanja saznanja, iz čega bi proizlazilo da saznanje o mogućem sukobu interesa može proizlaziti i iz anonimne prijave.

Tužiteljica takvo sudsko tumačenje sporne odredbe smatra preuzetim od Povjerenstva i smatra ga „naopakim tumačenjem” jer da zdrav razum govori da Povjerenstvo „vlastita saznanja” dobiva upravo iz anonimne prijave, a kasnije ih samo provjerava, korigira ili upotpunjava obraćajući se nadležnim tijelima, pa je riječ o očitom izigravanju svrhe i smisla prve rečenice članka 31. stavka 1. ZSSI-a.

I ovdje tužiteljica moli Sud da sve prigovore vezane uz članak 39. stavak 1. ZSSI-a navedene u tužbi smatra i žalbenim razlozima u postupku po žalbi.

U odnosu na odredbu čl.15.d st. 5. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika (Narodne novine, broj, 101/01., 135/98., 105/99., 25/00., 73/00., 30/01., 59/01., 114/01., 153/02., 163/03., 14/04., 30/04., 121/05., 151/05., 141/06., 17/07., 34/07., 107/07., 60/08., 38/09., 150/11., 22/13., 102/14., 103/14., 3/15., i 93/16.) tužiteljica smatra da je upravni sud neosnovano odbio njezin prigovor da je Povjerenstvo nezakonito utvrdilo da je tužiteljica u svojstvu bivše dužnosnice primala nepripadnu naknadu plaće od rujna do prosinca 2016. godine. U tom kontekstu tužiteljica prvo citira, po njenom mišljenju, mjerodavno pravo, a koje je u neizmjenjenom sadržaju vrijedilo i u vrijeme kada je žaliteljici započeo ustavnosudski mandat i u vrijeme kada je taj mandat prestao. Radi se o članku 10. Ustavnog zakona o Ustavnom суду Republike Hrvatske koji, ustavnom sucu-sveučilišnom nastavniku, daje mogućnost paralelnog obavljanja nastave u smanjenom opsegu i o članku 103. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju koji omogućuju nastavnicima ili znanstvenicima povratak na radno mjesto nakon obnašanja javne dužnosti.

Tužiteljica se u ovom dijelu žalbe poziva i na članak 15. stavak 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika koji je, u 2007. godini, koju tužiteljica smatra mjerodavnim vremenom za primjenu zakona, propisivao da dužnosnici nakon prestanka obnašanja dužnosti sve do početka ostvarivanja plaće po drugoj osnovi ili do ispunjenja uvjeta za mirovinu, imaju šest mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti, pravo na naknadu u visini plaće koju ostvaruje dužnosnik na toj dužnosti, a slijedećih šest mjeseci pravo na naknadu u visini 50% plaće koju ostvaruje dužnosnik na toj dužnosti.

Sukladno tome, smatra tužiteljica, na temelju navedenih zakona od dana započinjanja obnašanja dužnosti sutkinje Ustavnog суда u drugom mandatu (2007.) bila su joj priznata dva odvojena i samostalna dužnosnička prava koja su definirala okvir njezinog dužnosničkog mandata, a koja su tekla paralelno jedan uz drugoga:1. zasebno i samostalno pravo povratka na rad na Fakultet i 2. zasebno i samostalno pravo na naknadu plaće 6+6.

Pojašnjava da je tijekom 2013. godine stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika u kojem je članak 15. stavak 1. ostao neizmijenjen, ali je dodan članak 15.d. kojim se u pravni poredak uvodi jedno novo pravo, tzv. „jedinstveno pravo povratka na rad s 2 naknade” koje pravo se priznalo svim dužnosnicima kojima pravo na povratak na rad nije bio priznat posebnim zakonima, kao što je

to bilo priznato njoj. Tužiteljica smatra da su za razumijevanje konkretnog slučaja mjerodavne materijalne odredbe članka 15.d stavka 1., 5. i 6 , koje djelomično citira u žalbi, dok ostale (stavci 2., 3., 4., i 7.) smatra odredbama procesne naravi.

Tužiteljica smatra da je Povjerenstvo nezakonito na njezin slučaj primijenilo članak 15.d stavak 5. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika/2013.pa je u svojim odlukama utvrdilo kako korištenje prava povratka na rad iz članka 15.d. Zakona isključuje istovremeno korištenje prava na naknadu propisanu člankom 15.stavkom 1. istog Zakona.

Ovakovim „naopakim” tumačenjem, smatra tužiteljica, sud je pogrešno primijenio materijalno pravo, odnosno, primijenio je odredbu članka 15.d stavak 5. koja se ne može na nju primijeniti , a nije primijenio odredbu članka 15. stavka 1. kao samostalnu pravnu osnovu za uređenje tužiteljičinog prava na naknadu plaće 6+6, odnosno, sud je počinio „izravnu materijalnu povredu zakona” u smislu članka 66. stavka 4. ZUS-a.

Ovakvo „naopako tumačenje”, navodi tužiteljica, značilo bi da bi se ona morala odreći, jednostrano, svojom voljom zakonito joj pripadajuće mjesecne naknade plaće u tom razdoblju i ostati bez i jedne kune prihoda (jer je ta naknada bila njezin jedini prihod u to doba), samo da bi zadovoljila pravnu konstrukciju koju je stvorilo Povjerenstvo pogrešnim tumačenjem materijalnog prava i pogrešnom primjenom nemjerodavnog prava na slučaj tužiteljice.

Vezano i uz ovaj prigovor tužiteljica moli Sud da prigovore navedene u tužbi smatra žalbenim razlozima u žalbenom postupku.

Pogrešnu primjenu pravila o nadležnosti Povjerenstva tužiteljica obrazlaže navodima da je upravni sud kao neosnovan odbio njezin prigovor da su učinci odluka Povjerenstva takvi da se njima utvrđuje mimo kontrole nadležnog suda nezakonitost rješenja Ustavnog suda od 6. lipnja 2016. kojim joj je bilo priznato pravo na naknadu plaće 6+6 i rješenja od 25. studenog 2016. kojim joj je utvrđen prestanak tog prava. Zakonitost tih dvaju rješenja nikada od nikoga, pa niti od strane Povjerenstva, nije bila osporena na zakonom propisani način pa u tom smislu tužiteljica smatra da se meritorna odluka Povjerenstva mora kvalificirati kao „mimoilaženje sudske nadležnosti”. Drugim riječima, meritorna odluka Povjerenstva rezultat je neovlaštenog faktičnog (ne pravnog) ocjenjivanja da su navedena rješenja Ustavnog suda nezakonita te da je tužiteljica imala pravo samo na dvije mjesecne naknade plaće. Time je, smatra tužiteljica, Povjerenstvo u osnovi provelo ocjenu zakonitosti tih dvaju rješenja, odnosno, riješilo je stvar iz sudske nadležnosti

Utvrđenja upravnog suda, koja u vezi s tim tužiteljica citira u žalbi, ne pogađaju bit i ne odražavaju smisao tužiteljičinih prigovora te ih ona ne smatra izjašnjavanjem suda u smislu članka 60. stavka 4. ZUS-a. Smatra da se osnovano žali na nedostatno i posve irelevantno izjašnjavanje o prigovoru da je Povjerenstvo u njezinom slučaju mimošlo sudsку nadležnost , samovoljno prisvajajući ovlast da u istoj pravnoj stvari odlučuje drugačije od nadležnog donositelja upravnog akta, a da pri tom u zakonskom roku nije poduzelo nijednu radnju kojom bi se taj upravni akt stavio izvan snage u propisanom postupku, iako je na to bio i ovlašten i obvezan, a bio je i u mogućnosti da to učini.

Tužiteljica završno moli Sud da, u okvirima prigovora koje je istaknula u tužbi, svestrano ispita ovaj teški slučaj nezakonitog postupanja Povjerenstva, suprotan svim postulatima pravnog poretku utemeljenog na vladavini prava, koji je upravni sud paušalno, bez meritornog, dostačnog i relevantnog obrazloženja, ocijenio zakonitim.

Zbog toga tužiteljica pobijanu presudu smatra nezakonitom te da u upravnom sporu pred upravnim sudom nije ostvarila sudsку zaštitu svojih prava povrijeđenih pojedinačnim

odlukama Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa te predlaže ovom sudu da donese presudu kojom će poništiti pobijanu presudu i navedene odluke Povjerenstva.

Tuženik, Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa, o odgovoru na žalbu osporava zakonitost iste u cijelosti te naglašava da ostaje kod svih utvrđenja iz osporavane odluke od 8. rujna 2017. te svih navoda iz odgovora na tužbu od 7. veljače 2018. godine, očitujući se na žalbene prigovore, redoslijedom kojim su izneseni u žalbi.

U odnosu na prigovor arbitrarne primjene članka 20. stavka 3. ZSSI-a ističe, u bitnom, da je navedenim člankom izričito propisano da do povrede članka 7. točke c) tog Zakona, odnosno do zlouporabe posebnih prava koja proizlaze ili su potrebna za obnašanje dužnosti, može doći za obnašanja javne dužnosti iz članka 3 ZSSI-a, ali i u razdoblju od dvanaest mjeseci od dana prestanka obnašanja javne dužnosti pa stoga tuženik smatra da je u konkretnom slučaju bio nadležan provesti postupak radi utvrđivanja je li postupanjem tužiteljice kao bivše dužnosnice, došlo do povrede navedene odredbe ZSSI-a i to u razdoblju koje je obuhvaćeno vremenskim dosegom predmetne odredbe. Tuženik ističe da ZSSI ne sadrži odredbe kojima bi bila propisana nemogućnost pokretanja i vođenja postupka protiv dužnosnika nakon proteka određenog vremena od učinjene povrede ili od prestanka obnašanja dužnosti, niti su propisana postupovna pravila o rokovima u kojima je tuženik dužan u određenom roku od saznanja o određenim okolnostima, donijeti odluku o pokretanju postupka niti meritornu odluku. Stoga smatra neosnovanom tvrdnju tužiteljice o prekoračenju razumnog roka za donošenje meritorne odluke a što da je rezultiralo „represivnim zahvatom u privatni život tužiteljice kada to vremenski više nije bilo dopušteno”. Tuženik ističe da je tužiteljica dužnost predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske prestala obnašati 6. lipnja 2016., a tuženik je meritornu odluku kojom se utvrđuje povreda članka 7.c) ZSSI-a donio 8. rujna 2017., dakle 15 mjeseci nakon što je dužnosnici istekao mandat.

U odnosu na prigovor o povredi članka 39. stavka 1. ZSSI-a tuženik navodi, u bitnom, da navedenim člankom zakona nije propisano na koji način Povjerenstvo stječe vlastita saznanja o mogućem sukobu interesa povodom kojih i na temelju kojih donosi odluku o pokretanju postupka, niti su zakonom propisani ili ograničeni mogući izvori stjecanja saznanja Povjerenstva o mogućem počinjenju povreda odredbi ZSSI. Tuženik pojašnjava da u konkretnom slučaju kao i u mnogim drugim slučajevima odluku o pokretanju postupka nije donio na temelju anonimne prijave već na temelju vlastitih saznanja koja proizlaze iz prikupljenih podataka i dokumentacije dobivenih od nadležnih državnih tijela, kako je to i navedeno u odluci o pokretanju postupka.

U odnosu na prigovor pogrešne primjene Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika tuženik smatra da se suština ovog spora svodi na pravno pitanje može li se sukladno odredbi članka 15 d. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika kumulativno ostvarivati pravo povratka na rad na poslove koje je dužnosnik obavljao prije stupanja na dužnost i pravo na naknadu pune plaće u razdoblju od šest mjeseci nakon prestanka mandata te pola plaće u razdoblju od dalnjih šest mjeseci. Tuženik smatra kako je odgovor na ovo pitanje dao zakonodavac, jasnom i nedvosmislenom normom, koja nije osporena niti jednom eventualnom odlukom ili rješenjem Ustavnog suda Republike Hrvatske. Tuženik smatra da ne postoji niti jedna pravna norma ili način tumačenja odredbe članka 15d. ZiDZOPDD/13 iz kojih bi proizlazilo kako bivši državni dužnosnik, uključujući i bivšeg predsjednika i suce Ustavnog suda RH, može kumulativno ostvarivati pravo na naknadu plaće po sistemu 6+6 te pravo povratka na rad kod prijašnjeg poslodavca. Tuženik ukazuje da se na tužiteljičinu pravnu situaciju primjenjuje onaj zakon koji je bio na snazi u trenutku u kojem je tužiteljica prestala obnašati dužnost predsjednice Ustavnog suda, odnosno onaj zakon koji je

bio na snazi u trenutku kad su se ispunile pretpostavke za „aktiviranje“ prava propisanih tim Zakonom, a ne onaj zakon koji je bio na snazi kada je tužiteljici započimao posljednji dužnosnički mandat. Navedeno proizlazi i iz prijelazne odredbe ZiD/13 kojom je bilo propisano da dužnosnici koji su zatečeni na dužnostima na dan stupanja na snagu toga Zakona, a nemaju sklopljen sporazum s bivšim poslodavcem o povratku na radno mjesto nakon prestanka obnašanja dužnosti, sklapaju taj sporazum odnosno ugovor u skladu s odredbama ovog Zakona. U konkretnom slučaju nesporno je da su se i tužiteljica i Ustavni sud RH (u rješenju koje je sama sebi potpisala tužiteljica) te potom i Sveučilište u Zagrebu, Pravni fakultet, pozvali upravo na iste odredbe članka 15d. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika, kao i sam tuženik. Razlika je samo u tome što su se svi naprijed navedeni pozvali samo na jedan dio relevantne norme, izostavljajući pri tome njihov puni sadržaj i svrhu, iako za to ne postoji relevantno pravno utemeljeno, odnosno zakonom propisano uporište. Tužiteljica se, prema tumačenju tuženika, pravilno pozvala na članak 15d. stavak 4. navedenog Zakona , no pri tome je imala pravo samo na naknadu najviše dvije, a ne na šest plaća. Tuženik smatra kako se sukladno važećim zakonskim propisima u vrijeme prestanka obnašanja dužnosti predsjednice Ustavnog suda RH, tužiteljica mogla odlučiti za jedno od dva prava, dakle ili na pravo 6+6 ili na pravo povratka na rad u kojem slučaju je imala pravo na naknadu dvije plaće, no da nije imala pravo na kumulativno ostvarivanje oba navedena prava.

U odnosu na prigovor da su učinci odluke Povjerenstva takve naravi da se njima utvrđuje nezakonitost rješenja Ustavnog suda od 6. lipnja 2016.g. kojim je tužiteljici priznato pravo 6+6, zajedno s rješenjem Ustavnog suda od 25. studenog 2016. g. kojim je utvrđen prestanak toga prava sa danom 30. studenoga 2016.g., tuženik ističe da u predmetnom postupku iz svoje nadležnosti nije utvrdio da su ta rješenja nezakonita jer to nije u njegovoj nadležnosti. Pojašnjava da se Povjerenstvo bavi utvrđivanjem osobne odgovornosti pojedinog dužnosnika za povredu obveza koje proizlaze iz ZSSI-a pa tako niti u konkretnom slučaju nije utvrđivao na koji je način trebao postupiti Ustavni sud, već je utvrđivao je li tužiteljica, kumulativnim ostvarivanjem dva različita posebna prava bivših dužnosnika koja su im načelno na raspolaganju nakon prestanka mandata, zlouporabila ta zakonom propisana posebna prava.

U odnosu na prigovor da se članak 7. točka c) ne može primijeniti na konkretan slučaj jer prava koja su tužiteljici priznata nisu podobna biti predmetom zlouporabe u smislu predmeta, uređenja, cilja i svrhe ZSSI-a tuženik smatra da stajališta tužiteljice nisu prihvatljiva te ističe kako je Povjerenstvo postupalo u okviru i u granicama svojih ovlasti i nadležnosti te ostvarivanja svrhe radi koje je zakon doneSEN. Naime, tužiteljica smatra da je za utvrđenje da se radi o zlouporabi bilo kojeg prava u materijalnom smislu, potrebno prethodno definirati ta prava te utvrditi jesu li ona podobna da budu predmet zlouporabe u smislu predmeta uređenja, cilja i svrhe ZSSI-a, a koji kao bit sukoba interesa predstavlja odnos i razinu utjecaja privatnog interesa na obavljanje službene dužnosti te smatra kako ni jedno od dva posebna prava koja joj pripadaju kao bivšoj dužnosnici, ne ulaze u područje „privatnog interesa“ odnosno posebnih probitaka koje ima u vidu ZSSI, jer se po mišljenju tužiteljice ta dva prava zbog svoje radnopravno-socijalne prirode i funkcije ne mogu promatrati kroz mjerilo „interesnog pogodovanja“ pa sama po sebi nisu podobna prouzročiti sukob interesa, odnosno dovesti do povreda ZSSI. Tužiteljica smatra da ostvarivanje tih posebnih prava bivših dužnosnika izlazi izvan okvira važenja ZSSI-a a time i izvan okvira nadležnosti tuženika. Nasuprot tome, tuženik navodi da je člankom 7. točkom c) ZSSI-a propisana zabrana zlouporabe posebnih prava dužnosnika koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje dužnosti. Ta druga, posebna prava, nisu propisana ZSSI već su propisana

odredbama raznih drugih zakona, na čije se odredbe tuženik nužno mora pozvati prilikom utvrđivanja je li u postupanju dužnosnika došlo do zlouporabe. Dakle, tuženik je kao nadležno i mjerodavno tijelo za provedbu članka 7. točke c) ZSSI-a najprije morao utvrditi da se radi o nekom posebnom pravu dužnosnika koje je propisano nekim drugim Zakonom, u konkretnom slučaju Zakonom o obvezama i pravima državnih dužnosnika, a potom da je način na koji je dužnosnik koristio ili ostvarivao to pravo, suprotan smislu i svrsi zbog koje je ono propisano i dano pa da ga je time zlouporabio. Tuženik smatra nedvojbenim, što je detaljno obrazlagao u dosadašnjem tijeku postupka, da je realizacijom prava na primanje naknade pune plaće u razdoblju od 6 mjeseci nakon prestanka obnašanja dužnosti i to na temelju rješenja koje je dužnosnica u svojstvu predsjednice Ustavnog suda RH sama donijela, istovremeno znajući da će zatražiti pravo povratka na rad kod bivšeg poslodavca kod kojeg je bila zaposlena prije stupanja na dužnost i s kojim je sklopila sporazum na temelju kojeg je imala pravo povratka unutar roka od mjesec dana od dana prestanka obnašanja dužnosti, te znajući da je bivši poslodavac dužan donijeti odluku o povratku u roku od 45 dana od dana podnošenja zahtjeva, dužnosnica je ostvarila svoje privatne interese suprotno obvezama propisanim ZSSI-a te načinu ostvarivanja prava propisanih tim Zakonom, te je na taj način navedeno pravo zlouporabila.

U odnosu na prigovor da je tuženik pokrenuo postupak protiv tužiteljice nepravilnom primjenom članka 30. stavka 1. alineje 1. ZSSI-a te da je nedopušteno proširio svoju nadležnost izvan granica koje mu određuje predmet uređenja te cilj i svrha ZSSI-a propisani člancima 1., 2. i 5. toga zakona („grabljenje” nadležnosti) tuženik ističe da je člankom 28. stavkom 1. ZSSI propisano da se Povjerenstvo osniva radi provedbe tog Zakona. Člankom 30. stavkom 1. ZSSI-a na koji se poziva i tužiteljica propisano je, pored ostalog, da je Povjerenstvo nadležno za pokretanje postupaka sukoba interesa i donošenje odluka pa tuženiku nije jasna teza tužiteljice o navodnoj nenadležnosti tuženika za pokretanje i vođenje postupka protiv nje.

U odnosu na prigovor da odluka tuženika sadržava nedopuštena anticipirana utvrđenja vezana uz meritum stvari, tuženik ističe da je člankom 39. stavkom 1. ZSSI-a propisano da o pokretanju ili nepokretanju postupka Povjerenstvo donosi pisanu odluku. Stavkom 3. je propisano da će Povjerenstvo o tome izvijestiti dužnosnika te obavezno zatražiti njegovo očitovanje o navodima prijave koje je dužnosnik dužan dostaviti Povjerenstvu u roku od 15 dana od primitka pisanog zahtjeva. Odluka o pokretanju postupka nužno sadrži sva činjenična utvrđenja, mjerodavno materijalno pravo te obrazloženje iz kojih djelovanja proizlazi moguća povreda ZSSI-a. Tako je bilo i u tužiteljičnom slučaju pa stoga nema osnove tužiteljičina tvrdnja o prejudiciranju odluke.

U odnosu na prigovor da tuženik nikada nije pokrenuo postupak protiv bivšeg Predsjednika Republike Hrvatske koji je pravo na naknadu plaće 6+6 koristio na isti način kao i tužiteljica, što je dovelo do nejednakog postupanja tuženika prema njoj u usporedbi s drugim bivšim dužnosnikom u usporedivoj situaciji, tuženik ističe da navedeni prigovor nije relevantan niti je mogao biti od utjecaja na donošenje pobijane odluke. To stoga što tuženik pokreće postupke iz svoje nadležnosti u situacijama u kojima raspolaže saznanjima o mogućim povredama ZSSI-a te smatra da je samo po sebi razumljivo da postoje situacije u kojima tuženik nije stekao saznanja da je određenim ponašanjem dužnosnika došlo do povrede neke od odredbi ZSSI-a, pa da stoga nije došlo do pokretanja postupka niti do donošenja meritorne odluke. Navedeno je, prema mišljenju tuženika, irrelevantno za odlučivanje u predmetnom postupku.

U odnosu na prigovor da je tužiteljica 12 mjeseci nakon prestanka obnašanja dužnosti bila prisiljena otvarati novi korisnički račun zbog propusta tuženika, a koji je tuženik

nezakonito držao aktivnim i na dan 14. veljače 2018.g. kada je tužiteljica posljednji put izvršila provjeru tuženik ističe da nije od utjecaja na rješavanje ove upravne stvari.

U odnosu na ostale navode tužiteljice istaknute u tužbi, a na koje se tužiteljica poziva i u žalbi, tuženik upućuje na svoje navode iz odgovora na tužbu te u cijelosti ostaje pri istima.

Slijedom navedenog, tuženik predlaže drugostupanjskom sudu da odbije žalbu tužiteljice kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

Ovaj Sud nalazi da se osporena presuda prvostupanjskog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj odredbom članka 66. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima.

Naime, prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je prvostupanjski sud, sukladno odredbi članka 33. stavka 2. ZUS-a, presudu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja odluke javnopravnog tijela, te je strankama u smislu članka 6. ZUS-a dana mogućnost očitovanja o svim činjenicama i pravnim pitanjima odlučnim za rješavanje predmetnog upravnog spora, pa je nakon razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja u smislu članka 55. stavka 3. ZUS-a, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, pravilno ocijenio da tužbeni zahtjev tužiteljice nije osnovan.

Tužiteljica prvostupanjsku presudu pobija zbog bitne povrede pravila sudskog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava propisanih člankom 66. stavkom 1. točkom 1. i 3. ZUS-a.

Bitna povreda pravila sudskog postupka postoji kad upravni sud u tijeku upravnog spora nije primijenio ili je nepravilno primijenio odredbe ovog Zakona a to je utjecalo na donošenje zakonite i pravilne odluke. (čl. 66. st.2. ZUS-a)

Pogrešna primjena materijalnog prava postoji kad upravni sud nije primijenio odredbu materijalnog prava koju je trebao primijeniti ili kad takvu odredbu nije pravilno primijenio. (čl. 66. st. 4. ZUS-a)

Tužiteljica smatra da je upravni sud počinio bitnu povredu pravila sudskog postupka zbog neprimjerene odnosno nepravilne primjene odredbe članka 60. stavka 4. ZUS-a i to u dijelu koji se odnosi na obvezu suda da se izjasni o prigovorima stranaka.

Zbog osobitih okolnosti konkretnog slučaja, valja podsjetiti da upravni sudovi u upravnom sporu odlučuju o zakonitosti odluka javnopravnih tijela, o pravima, obvezama i pravnim interesima fizičkih i pravnih osoba i drugih stranaka te o zakonitosti postupanja javnopravnih tijela iz područja upravnog prava (članak 1. ZUS-a). Pokretanjem upravnog spora želi se osigurati zakonitost i sudska zaštita prava i pravnih interesa fizičkih i pravnih osoba i drugih stranaka, povrijeđenih pojedinačnim odlukama ili postupanjem javnopravnih tijela (članak 2. stavak 1. ZUS-a).

Odredbama ZUS-a također je propisano da upravni sud odlučuje u granicama tužbenog zahtjeva, ali nije vezan razlozima tužbe (članak 31. stavak 1.), zatim da slobodno ocjenjuje dokaze i utvrđuje činjenice, uzima u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke, ali njima nije vezan, te činjenice koje je sam utvrdio, dok stranke mogu predlagati činjenice koje treba utvrditi i dokaze za to, ali sud nije vezan tim prijedlozima (čl.33. st.1.,2. i 3.), dok presudu donosi prema slobodnom uvjerenju i na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja (čl.55. st.1.).

Sadržaj obrazloženja presude u upravnom sporu propisan je odredbom članka 60. stavka 4. ZUS-a, koji glasi: „(4) U obrazloženju sud izlaže zahtjeve stranaka, činjenice koje su iznijele i dokaze koje su predložile, koje je činjenice sud utvrđivao, zašto i kada ih je utvrdio, a ako ih je utvrdio dokazivanjem, koje je dokaze izvodio i kako ih je ocijenio. Sud će posebno navesti koje je odredbe materijalnog prava primijenio odlučujući u sporu i izjasniti se o prijedlozima i prigovorima stranaka o kojima nije iznio razloge tijekom spora.“

Žalbeni navodi tužiteljice najvećim se dijelom odnose na nedostatnost i nepravilnost obrazloženja pobijane presude jer da prvostupanjski sud nije uzeo u obzir sve njene prigovore.

Neosnovano tužiteljica ističe da je pobijana presuda iz tih razloga nezakonita i arbitarna. Naime, uvidom u obrazloženje osporene presude proizlazi da je sud odgovorio na sve prigovore koji su važni za odlučivanje o konkretnoj upravnoj stvari, pa tako i sama tužiteljica u žalbi „priznaje“ da je odgovoren na četiri prigovora. Sud je izravno odgovorio na tužiteljičine prigovore o arbitarnom tumačenju vremenske nadležnosti Povjerenstva, o povredi članka 39. stavka 1. ZSSI-a, o nezakonitom utvrđenju da je tužiteljica nepripadno primala naknadu plaće te o prigovoru o učincima odluka Povjerenstva na nezakonitost rješenja Ustavnog suda, dok je na sve druge prigovore odgovorio neizravno, obrazlažući ih u svojoj odluci o ocjeni neosnovanosti tužiteljičinog tužbenog zahtjeva.

Naime, i sam Europski sud za ljudska prava u odnosu na obvezu sudova da obrazlože svoje odluke, koja obveza proizlazi iz Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, ističe da ta obveza ne podrazumijeva da sudovi trebaju detaljno odgovoriti na svaki argument koji stranke iznesu u postupku, već da se mjera do koje se proteže obveza davanja obrazloženja razlikuje s obzirom na narav odluke i okolnosti konkretnog predmeta (slučajevi *EM Linija d.o.o. protiv Hrvatske*, br. 27140/03; *Ajdarić protiv Hrvatske*, br. 20883/09).

I prema dosljednoj praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske, obvezu obrazlaganja odluka ne treba shvaćati kao zahtjev za detaljnim odgovorom na svaki navod, već opseg obrazlaganja odluke ovisi o naravi odluke i okolnostima određenog slučaja, imajući u vidu i obrazloženje koje je stranka dobila u nižestupanjskom postupku koji je prethodio (U-III-1201/18).

Ovaj sud smatra da je prvostupanjski sud u slučaju tužiteljice pravilno protumačio i primijenio mjerodavno postupovno i materijalno pravo, postupak proveo sukladno zakonu te svoju odluku dostatno i razumno obrazložio.

Nadalje, neosnovan je i proizvoljan prigovor tužiteljice da je tuženik prigrabio ovlasti koje mu ne pripadaju („grabež ovlasti“) i da je prekoračio svaki razuman rok za donošenje meritorne odluke jer je istu donio 1,5 godinu nakon prestanka obnašanja dužnosti što da je rezultiralo i represivnim zahvatom u privatni život tužiteljice onda kada to više vremenski nije bilo dopušteno.

Naime, odredbom članka 20. ZSSI-a propisano je trajanje obveza iz ovog Zakona i ograničenja nakon prestanka obnašanja dužnosti. Tako je stavkom 3. propisano da obveze koje za dužnosnika proizlaze iz članka 7., 8., 9., 14., i 17. ovog Zakona počinju danom stupanja na dužnost i traju dvanaest mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti. ZSSI nisu propisani rokovi u kojima Povjerenstvo mora donijeti meritornu odluku, što je zdravorazumski prihvatljivo jer bi svako ograničenje i nametanje rokova išlo na štetu onih vrijednosti koje Zakon treba štititi. Osim toga, napominje se tužiteljici, da je uvriježeno u upravnosudskoj i u ustavnosudskoj praksi smatrati razumnim rokom rok od 3 godine, a što je i praksa ESLJP.

Što se tiče prigovora o represivnom zahvatu u privatni život tužiteljice napominje se da je sasvim logično i uobičajeno da su osobe koje obavljaju javne dužnosti više izložene zanimanju javnosti, pogotovo kada se radi o trošenju javnih sredstava, čega svaki dužnosnik

mora biti svjestan prihvaćajući javnu dužnost i sve obveze i odgovornosti vezane uz tu dužnost.

Tužiteljica neosnovano prigovara da se na nju nije mogla primijeniti cijela odredba članka 15.d. već selektivno; članak 15d. stavak 4. i članak 15. stavak 1. Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika (Narodne novine, broj, 101/01., 135/98., 105/99., 25/00., 73/00., 30/01., 59/01., 114/01., 153/02., 163/03., 14/04., 30/04., 121/05., 151/05., 141/06., 17/07., 34/07., 107/07., 60/08., 38/09., 150/11., 22/13., 102/14., 103/14., 3/15., i 93/16.).

Naime, člankom 15. stavkom 1. citiranog Zakona propisano je da dužnosnici nakon obnašanja dužnosti sve do počeka ostvarivanja plaće po drugoj osnovi ili do ispunjenja uvjeta za mirovinu, imaju šest mjeseci od dana prestanka obnašanja dužnosti, pravo na naknadu u visini plaće koju ostvaruje dužnosnik na toj dužnosti, a slijedećih šest mjeseci pravo na naknadu u visini 50% plaće koju ostvaruje dužnosnik na toj dužnosti.

Prema članku 15d. stavku 1. citiranog Zakona dužnosnik koji nije ponovo imenovan na dužnost koju je obnašao ili na drugu dužnost, a koji je prije obnašanja dužnosti bio zaposlen na neodređeno vrijeme u (...) javnoj službi(.......), ima pravo rasporeda, odnosno povratka na rad, na poslove koje je obavljao prije obnašanja dužnosti ili na druge odgovarajuće poslove, bez provedbe javnog natječaja. Zahtjev za raspored, odnosno povratak na rad, dužnosnik iz stavka 1. ovog članka mora podnijeti u roku od 15 dana od dana prestanka obnašanja dužnosti (st.3.). Čelnik tijela (....) dužan je u roku od 45 dana od dana podnošenja zahtjeva iz stavka 3. ovoga članka donijeti odluku o rasporedu, odnosno povratku na rad dužnosnika iz stavka 1. ovog članka (st. 4.). Dužnosnik iz stavka 1. ovoga članka kojem čelnik tijela odnosno osoba ovlaštena za zastupanje u ostvarivanju prava i obveza iz radnog odnosa ili u vezi s radnim odnosom, nije donijela rješenje o rasporedu, odnosno povratku na rad u roku iz stavka 4. ovog članka ili ako odluku o rasporedu, odnosno povratku na rad dužnosnik nije prihvatio, ima pravo na naknadu plaće sukladno članku 15. ovog Zakona od dana prestanka obnašanja dužnosti. (st. 6.).

Nije sporno u ovoj upravnoj stvari da je tužiteljica dužnost predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske obnašala od 7. prosinca 2007. do 6. lipnja 2016. godine. Također nije sporno da je tužiteljica imala Ugovor s bivšim poslodavcem, Pravnim fakultetom Sveučilišta u Zagrebu, o pravu povratka na rad u roku od mjesec dana nakon prestanka obnašanja dužnosti. Također je nesporno da je tužiteljica 21. lipnja 2016. godine zatražila od bivšeg poslodavca povratak na rad, ali ne u roku od mjesec dana, kako je to bilo ugovorenog „garantivnom klauzulom”, već u roku od šest mjeseci od prestanka obnašanja dužnosti, odnosno „najkasnije do 6.prosinca 2016. godine”, pozvavši se pri tom na odredbu članka 15d. ZoOPDD. U roku propisanom člankom 15d. stavkom 4. ZoOPDD Pravni fakultet je (27. lipnja 2016.) donio odluku kojom se tužiteljici odobrava povratak na rad na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu s danom 1. prosinca 2016. godine.

Dakle, imajući u vidu citirane zakonske odredbe i utvrđeno činjenično stanje, nesporno je da se bit predmeta svodi na pravno pitanje: može li se na tužiteljičinu pravno-činjeničnu situaciju primijeniti samo članak 15d. stavak 1., 3. i 4. ili i stavci 5. i 6 ZoOPDD, odnosno može li tužiteljica kumulativno koristiti dva prava: pravo povratka na rad kod bivšeg poslodavca i pravo na isplatu naknade plaće 6+6?

Prije svega valja reći da se niti jedna zakonska odredba ne može tumačiti izolirano, sama za sebe, bez dovođenja u vezu s drugim zakonskim odredbama istog zakona i sa ciljem i svrhom radi koje je odredba/zakon donesen te sa ukupnošću pravnih normi u pravnom

poretku utemeljenom na vladavini prava. Upravo stoga začuđuje pravna akrobatika kojom tužiteljica pokušava dokazati ispravnost svoje teze o pravu na kumuliranje prava, odnosno o pravu na plaću 6+6 i pravu na povratak na posao kod bivšeg poslodavca. Ovo posebno imajući u vidu osobite okolnosti konkretnog slučaja. „Pravna akrobatika“ kojom tužiteljica opravdava svoje postupanje, dajući značenje pravnoj normi koje joj sam zakonodavac nije namijenio, a koje odgovara samo tužiteljici samoj, nije niti u teoriji niti u pravnoj praksi priznata metoda tumačenja pravne norme i predstavlja tumačenje koje ne pridonosi sigurnosti pravnog poretka niti vladavini prava kao jednom od temeljnih ustavnih načela.

Prema ocjeni ovog žalbenog suda na tužiteljičinu pravnu i činjeničnu situaciju se ima primijeniti odredba članka 15d u cijelovitom sadržaju bez obzira što je ista stupila na snagu nakon što je tužiteljica započela obnašati posljednji mandat na dužnosti predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske. Prvo stoga što je u prijelaznim i završnim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama ZoOPDD/13 propisano da se Zakon primjenjuje na sve zatečene dužnosnike. Drugo stoga što je taj Zakon bio na snazi u vrijeme kada je tužiteljica zatražila korištenje prava po tom Zakonu, pa se stoga i pozvala na odredbe tog Zakona.

U konkretnom slučaju nije sporno da je tužiteljica imala pravo povratka na rad kod bivšeg poslodavca, a što je i zatražila pozivom na odredbu članka 15d. stavka 4. ZoOPDD/13 u kojem slučaju je imala pravo na naknadu plaće za razdoblje najviše dva mjeseca, a tužiteljica je uz pravo povratka na rad primala naknadu plaće gotovo šest mjeseci, tj. od 7. lipnja 2016. do 30. studenog 2016. godine, kako je to pravilno utvrdio tuženik, a potvrđio upravni sud u svojoj presudi. Takvim ponašanjem je tužiteljica ne samo zlouporabila posebna prava dužnosnika iz članka 7. stavka 1. točke c) ZSSI-a već je svoje privatne interese stavila iznad zakona što nikome nije dozvoljeno.

Što se tiče prigovora tužiteljice da nije bilo osnove da upravni sud odbije njezin prigovor da su učinci odluka Povjerenstva takvi da se njima utvrđuje „mimo kontrole suda“ nezakonitost rješenja Ustavnog suda od 6. lipnja 2016. godine kojim joj je priznato pravo na plaću 6+6, valja reći slijedeće:

Radi se o rješenju Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: Su T-K—23/2016 od 6. lipnja 2016. godine, kojim se predsjednici Ustavnog suda Republike Hrvatske Jasni Omejec, po podnesenom zahtjevu Jasne Omejec od 6. lipnja 2016. utvrđuje, u točki 1. rješenja : „*Prof. dr. sc. Jasni Omejec, predsjednici Ustavnog suda Republike Hrvatske kojoj je prestala dužnost zbog isteka mandata sutkinje Ustavnog suda 6. lipnja 2016. utvrđuje se pravo na naknadu nakon prestanka obnašanja dužnosti, za vrijeme od 7. lipnja 2016. godine do 6. lipnja 2017. godine*“. U točki 2. i 3. rješenja se utvrđuje da joj u razdoblju od 7. lipnja 2016. do 6. prosinca 2016. pripada naknada u visini plaće koju ostvaruje predsjednik Ustavnog suda Republike Hrvatske, a od 7. prosinca 2016. do 6. lipnja 2017. 50% tog iznosa.

Iz izloženog proizlazi da je navedeno rješenje tužiteljica sama sebi potpisala u svojstvu predsjednice Ustavnog suda Republike Hrvatske, posljednjeg dana obnašanja te dužnosti, odnosno da je odlučila sama o priznavanju svog prava.

Tužiteljica tvrdi kako je tuženik mimo svojih zakonskih ovlasti („grabež ovlasti“) ocjenjivao zakonitost tog rješenja kojeg je potpisao Predsjednik, ali nigdje ne govori, niti se osvrće na navode tuženika da ga je sama sebi potpisala što, ako nije nezakonito, jest u najmanju ruku neetično.

Točno je da je navedeno rješenje postalo pravomoćno jer protiv istoga nije bio izjavljen pravni lijek. No, korektnosti radi, valja reći da u tom postupku, osim tužiteljice, „i s jedne i s druge strane“ nije bilo drugih stranaka. Povjerenstvo za odlučivanje o sprječavanju sukoba interesa, sve da je za to rješenje i znalo, nije bilo stranka u postupku, a niti mu je kontrola zakonitosti rješenja propisana kao ovlast temeljem ZSSI, pa je stoga nekorektno

spočitavanje Povjerenstvu da nije ništa poduzelo u vezi s tim. Međutim, navedeno ne znači da iz takvih rješenja Povjerenstvo ne može crpiti saznanja koja su mu potrebna za odluku o mogućem sukobu interesa, odnosno o mogućoj zlouporabi prava koja proizlaze iz odredbi ZSSI i drugih materijalnih zakona.

Valja podsjetiti da je u ostvarivanju ustavnog načela zakonitosti građanima dozvoljeno sve ono što nije zakonom zabranjeno, ali državnim tijelima je dopušteno samo ono što je zakonom izričito propisano.

U tom kontekstu valja reći da niti jednim zakonom u Republici Hrvatskoj nije propisano da čelnik tijela/dužnosnik sam sebi priznaje neko pravo i to u roku od par sati od podnesenog zahtjeva. Osim toga osnovno načelo dobrog pravosuđa nalaže da nitko ne može biti sudac u vlastitoj stvari (*nemo iudex in causa sua*).

Nadalje, neutemeljen je i proizvoljan prigovor tužiteljice o navodnom nejednakom postupanju Povjerenstva, jer okolnost da upravno tijelo nije pokrenulo postupak protiv drugih državnih dužnosnika u sličnim (usporedivim) slučajevima nije odlučno u ovoj upravnoj stvari i ne otklanja osobnu odgovornost tužiteljice za utvrđenu povredu ZSSI-a, niti utječe na zakonitost i pravilnost navedenih upravnih akata i pobijane presude. Osim toga, bez konkretne i usporedive odluke Povjerenstva u istovrsnoj pravnoj stvari nema prepostavki za ocjenu moguće nejednakosti pred zakonom, odnosno nepravičnog postupanja u odnosu na tužiteljicu.

Sud smatra bespredmetnima navode tužiteljice u odnosu na strukturu (sadržaj) pobijane presude, jer je upravni sud, vodeći se načelima upravnog sudovanja kao što su stranačka ravnopravnost i učinkovitost, morao izložiti sve relevantne okolnosti osporene upravne stvari, poglavito navode stranaka i obrazloženja tih navoda, na što je utjecala i činjenica da je samo tužba tužiteljice imala ukupno 30 stranica. S druge strane, u opširnoj žalbi (24 stranice) tužiteljica je zatražila od ovog suda da pored žalbenih navoda, u kojima su ponovljeni navodi iz tužbe, uzme u obzir sve njene prigovore iz tužbe kao dodatne žalbene razloge.

S obzirom da su iz pobijane presude vidljive sve relevantne činjenice i utvrđenja na kojima je upravni sud utemeljio svoje pravno stajalište o neosnovanosti tužbenog zahtjeva, ovaj sud smatra da u konkretnom slučaju nije počinjena bitna povreda pravila sudskega postupka jer je prvostupanjski sud predmetni upravni spor vodio i pobijanu presudu donio na temelju pravilne primjene odredbi ZUS-a, a nije došlo niti do pogrešne i arbitrarne primjene materijalnog prava s obzirom da je upravni sud mjerodavne pravne odredbe pravilno protumačio a njihovu primjenu dostatno, razumno i argumentirano obrazložio.

Okolnost da se tužiteljica ne slaže s pobijanom presudom, osobito s njenim obrazloženjem, ne znači da je ista nezakonita.

Ocjena je ovog suda da je prvostupanjski upravni sud, suprotno navodima i tvrdnjama tužiteljice, tijekom postupka, ostvario svoju zakonsku zadaću sudske kontrole zakonitosti upravnih akata zajamčenu člankom 19. stavkom 2. Ustava Republike Hrvatske.

Imajući u vidu izloženo, prigovori tužiteljice navedeni i žalbi nisu osnovani niti odlučni te stoga nisu utjecali na zakonitost osporene prvostupanjske presude.

Trebalo je stoga, na temelju odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, žalbu tužiteljice kao neosnovanu odbiti.

U Zagrebu 12. rujna 2019.

Predsjednik vijeća:
Božidar Marković, v.r.

Za točnost otkrivaka ovlašteni službenik
Tanja Nemčić

